

Det er ingenting som er som Sørlandet om sommeren, i godt vær.

Sol, varme, bading, sandstrender, svaberg, grønt gress, vennlig natur, båtturer, fiske og flotte mennesker. Alt dette er pakket sammen på Sørlandet. Jonathan og familien hadde vært heldige. De hadde kommet over et småbruk midt i treffstedet for hele familien om sommeren.

Eget småbruk med åker, liten, våningshus, lite og en låve, liten. Slik var Sørlandets husmannsplasser, små, enkle og litt primitive. Toalett, heter det toalett når det er en utedo, på låven, med flere fluer og edderkopper enn det du ønsker å vite om? Innlagt vann! En pumpe på låven sørger for å pumpe vannet fra en brønn opp til og inn i huset, storlagent. Innlagt vann! En selvfølge i Oslo området, en luksus på småbruket.

Men en egen strandlinje til et flott lite ferskvann, stort nok og likevel lite nok til å ha motorbåt forbud utgjorde resten av bildet! En liten bolle av en øy midt i og alt var fullkomment Kardemommeby, men på landet.

Det lille småbruket huset familien sommer etter sommer. Noen ganger helt perfekt, sol, bading, venner og familie på besøk. Middag under epletrærne, badminton, fotball, volleyball, klubb, alle muligheter og ren avkobling, ro og hygge. Nærme nok familien til å treffes når man hadde lyst, langt nok unna til å ikke treffes dersom det var behov for det.

Andre ganger kunne stedet som ligger på Lista rides av lengre perioder, fire, fem, seks og kanskje syv dager i strekk med regn, vind og det som vanligvis kalles hustru vær. Da var i bunn og grunn huset også stort nok, med internett og alt.

I det hele var stedet rett og slett paradiset på jord, om sommeren.

Hvordan var det egentlig om vinteren? Skjedde det noe?

Jonathan hadde lenge lurt på dette. Ikke fordi de hadde sett spor av noe, men hvordan var det egentlig å være i sommerparadiset om vinteren? Stedet kunne være ganske øde når hyttene var tomme. Det var ingen veilys, det var kun en fastboende som også rett som det var reiste bort over lengre perioder. Vannet med hytter og en håndfull hus lå slik til at det ikke synes fra veier eller andre steder. Vannet var omgitt av det oslofolk ville kalt åser og lokalbefolkningen selvfølgelig kalte heier. Ikke høye, men høye nok til å skjerme for det meste, til og med mobiltelefonen var uten dekning, inntil Netcom satt opp en mast som dekket området.

Hvordan var det egentlig om vinteren? Selvfølgelig hadde de sett bilder av et islagt vann og flotte heier som følgelig ropte etter skiløpere, men ingen spor i snøen. Et og annet dyr, en elg i ny og ne, et rådyr her og der, men altså, Jonathan visste ikke hvordan det virkelig var å være på hytta om vinteren. Alle visste at det kunne være kaldt, ned til minus tyve, det kunne være vind, av og til hadde trær falt i løpet av vinteren og ventet på sommerfolket når de dukket opp. Aldri før påske, til et noe mildere klima.

Denne vinteren ville det seg slik at tre koner ville til London med barna for å handle! Jonathan fikk nupper bare ved tanken. Inn og ut av varehus, Større og større, flere og flere poser – med klær! Passer ikke. Heldigvis passet det seg heller ikke for noen av de andre mennene og kvinnene og barna skulle reise i eget følge til London.

Jonathan grunnet, hjemme i stort komfortabelt hus, musikk, god mat, ro, fred, venner på besøk? Kanskje en tur eller to for å ta noen bilder her eller der? Fristende, men det var noe med det der også. Det kunne fort bli kjedelig, kanskje. Han var jo vant til konen og barnet, og venninner, og håndball og alt det som hører familielivet til.

Da slo tanken rot, sommerhuset om vinteren skulle testes ut! Plutselig flimret noe som kunne virke som en langfilm, litt romantisk, forbi i tankene. Lista om vinteren, enorme mengder med spennende motiver som bare skrek, eller ulte etter å bli fotografert av en ivrig amatør, kvelder foran peisen med Jack Daniels på besøk, god mat, internett, kanskje skrive ferdig en ny roman han hadde begynt på? Beslutningen var fattet. Kunne damene dra til London kunne han dra på hytta!

En langhelg på hytta midt i februar. Nedover på fredag, oppover på tirsdag. Akkurat riktig antall dager, passet perfekt med jobben! Det ville bli bra.....

Jonathan begynte planleggingen i god tid. Fotoutstyr ble valgt ut, forkastet og valgt ut igjen – dette kom til å bli bra, en storm eller to kanskje? Han bestemte seg også for å ta med "en del" klær. Det var meldt snø og kulde. Mat og nødvendigheter for fem dager ble omhyggelig innkjøpt, kunne være problemer med lokalt innkjøp om vinteren.

Kunne det bli kjedelig? Ja. Jonathan gikk gjennom huset i tankene og søkte etter ting som eventuelt kunne forkorte en kjedelig dag eller to. Kom på at det var en skytebane like ved småbruket og pakket med et par gunnere og en del skudd. Kunne være moro å sette noen tiere igjen?

Avreise nærmet seg, torsdag kveld hadde temperaturen falt faretruende og det hadde begynt å snø! Det kunne faktisk være verre sydover! Sørlandet var kjent for sol og sommer, men kunne ha noen inn i hampen dårlige vintre. Det hadde flere ganger vært flere timers stopp på sørlandske hovedvei på grunn av avsindige snøstormer – og polske trailere som hadde sett for mye på reklamen om det blide Sørland, om sommeren.

Jonathan fikk en ekkel klump i magen og en enda eklere forutanelse – skulle første dag tilbringes i en snøfonn utenfor Arendal? For sent å snu! Alle visste hjemme om hans dumdristige planer og han hadde da firehjulstrekk på Hondaen? Nå var ikke Jonathan helt sikker på om firehjulstrekk hjalp uansett kvaliteten på dekkene, men pokker heller. Det er og blir et faktum at det er bare pyser som snur! Men tok for sikkerhets skyld på seg mye klær om morgenen og pakket massive jakker og lignende klær i baksetet – da ble det vel ikke bruk for dem?

Dette kom til å gå skeis! Allerede ved Drammen var køen påfallende tett til å være så tidlig. Ved Porsgrunn lå han desperat etter skjema til fem timer blank. Det kunne mer se ut som ti timer blank!

Innom Statoil i Porsgrunn for å fylle bensin, spylevæske som ekspeditøren påstod at tålte minst tyve grader og enorme mengder sjokolade og to kopper kaffe – dette skulle gå vegen!

Ved Arendal var det full krise. Snøstorm, kulde, minus 15, og polske trailere. Det hadde kommet overraskende mye snø og køen stod helt stille. Heldigvis plenty bensin, heldigvis ok bil, det hadde allerede vært tegn til sammenbrudd på en og annen oldtimer og livet var ille, men kunne tolereres.

Tre timer fra Arendal til Kristiansand, full stopp, langsom kø og treg kø hadde vært standarden, men fra Kristiansand og vestover gikk det en periode i fint driv, nesten førti kilometer i timen. Åtte timer etter avfart passerte Jonathan over Mandalselven i nesten femti og begynte å få følelsen av suksess. Ikke på noen måte en sikker suksess, men muligheten begynte å tre frem. Han kjørte nemlig igjennom en helt trolsk stemning av Sørland, mengder med snø og et kommende mørke. Det var motiver overalt! Standardmotiver som ikke var interessante i det hele tatt om sommeren fordi det var forgiftet av en overskyggende grønnfarge trådte nå frem som magiske svart/hvitt motiver mellom hvit snø og mørke skygger! Fantastisk!

Forbi avkjøringen til Lindesnes, forbi Statoilstasjonen på venstre side. Det burde egentlig vært mer pølser og kaffe, men magen hadde begynt å protestere mot berget av sjokolade, boller og kaffe. Best å ta det litt rolig.

Opp bakkene som ville ha Lyngdal på andre siden. Det kom til å bli ti timer. Ny rekord den gale veien. Det var blitt fryktelig mørkt, frontlysene satt opp en hvit vegg mot det stadig tettere snøfallet. Jonathan var plutselig ganske alene på veggen og kunne gitt gass, hadde det ikke vært for den hersens snøen. Nærmet seg Lyngdal og så frem til å passere Lyngdal Inn for å ta sjarmøretappen ned mot småbruket. Ville det være måkt? En grusom tanke. Kunne det være slik at han ikke kom inn til småbruket? Ok – da ville det bli hotell i Farsund. Var det noen åpne hoteller i Farsund, om vinteren? Det måtte det da for pokker være. Kunne ikke være både umåkt og stengte hoteller?

Over den siste heia og ned mot Alleen senter og Lyngdal Inn. De var ikke der? Han så hverken utkanten av Lyngdal, kjøpesenteret eller Lyngdal Inn?

Plutselig forstod Jonathan at det ikke var noe lys noen steder! Hele Lyngdal lå i mørket! Ok, bedre det enn at det hadde blitt borte. Selvfølgelig ville de snart fikse strømmen. Omtrent samtidig oppdaget han at radioen også var taus. Ok, masten var vel uten strøm den også. En ting var sikkert, dersom strømbruddet også omfattet hytta ville kvelden bli lang, hadde han stearinlys eller lommelykt noen steder? Det var nå ned mot 20 kuldegrader. Jonathan innså at dette kanskje kom til å bli en komplett fiasko. Mørke tanker. Så vandret tankene til alle motivene og det ble litt bedre. Han kom også på at himmelen over hytta nå kunne komme til å inneholde enorme mengder stjerner som ville være veldig flotte motiver fordi det var så utrolig mørkt i området. Dersom skyene forsvant.... Da ville det sikkert også slutte å snø!

Gjennom et par tunneller, ta av til høyre, over veien og den siste strekningen ned mot hytta, 10 minutter igjen, åtte minutter igjen, avkjøringen til venstre ned på grusveien, som var måkt! Suksess! Forsiktig innover. Veien gikk langs vannet og dette var ikke tiden for bilvask. Han sneglet seg fremover. Veien var perfekt måkt, det måtte vært gjort for mindre enn ti minutter siden? Slik som snøen lavet ned var det litt pussig? Plutselig dukket hytta frem i lyset fra bilen. Rød låve, hvitt våningshus. Merkelig – parkeringsplassen på siden av hytta var måkt. Og måkingen sluttet ti meter videre innover mot de andre husene? Det så egentlig ut som om noen hadde måkt for akkurat dette besøket i kveld! Og det verste var at ingen visste at han kom. Han rygget bilen opp på parkeringsplassen og forberedte seg på å åpne døren og møte ekstremværet. Tyve kuldegrader og

snøfokk, ikke akkurat sommer, men kanskje en viss sjarm? I det minste inne i den varme og komfortable bilen. Jonathan ble sittende å grunne litt. I lyset av frontlyktene oppdaget han at det hadde sluttet å snø. Han kunne skimte vannet omtrent hundre meter lengre fremme. Det stakk noen badeplattformer opp av isen og tankene om sommer og sol og bading ble påtrengende. Da oppdaget han også at veien var full av dyrespor. Elg? Jonathan hadde aldri egentlig sett elgspor på en snøkledd vei, bare lange spor i snøen etter en enslig elg som bakser seg frem, på TV. Her måtte det imidlertid vært mange for veien var rimelig tråkket opp av det som måtte være elg. Hadde noen måkt veien for å slippe frem elger? Merkelig at måkingen sluttet akkurat her. Det bodde grangivelig minst en fastboende lengre inn? Ok, småbrukes skulle inntas!

Opp med døren, ut av bilen, opp med bakdøren for å hente den store og varme dunjakken. Han var da forberedt på litt kulde! Men det var ikke så kaldt. Temperaturmåleren i bilen hadde vist minus 17, men det følte på ingen måte så kaldt? Opp med hyttenøkkelen, baksing i en halvmeter løssnø noen meter og han var i vindfanget. Tynt lag med snø helt inn til døren. Et bisart bilde fra i sommer kom, vindfanget fullt av badehåndklær, badeutstyr, badesko og lignende. Kom ikke til å bli mye bading nå! Opp med døren, inn i hytta, kaldt, men ikke så kaldt? Hva skjer?

Opp med peisdøren, inn med kald ved og kaldt opptenningspapir, men etter noen få minutter brant det lystig i peisen, og han hadde husket å åpne spjeldet, 1-0 til meg tenkte Jonathan triumferende. Han begynte å kikke seg om. Hytta var ok, is på utsiden av vinduene, kaldt, men ikke minus 17, kanskje null, men ikke minus sytten. Ok, så var vel huset varmere enn han hadde trodd. Men det var mørkt. Opp i annen etasje, litt fomling i mørket for å få opp sikringsskapet. Det gikk overraskende greit og alle sikringene ble lagt inn – ikke lys. Altså stadig et stort strømbrudd. Ok, stearinlys og lommelykt. En lommelykt hadde en fast plass for hurtig gange til utedoen en sommernatt. Den virket ikke. Pussig, han visste at han hadde satt i nye batterier i sommer, den burde virket.

I skinnet fra peisen fant Jonathan et antall stearinlys og et og annet telys. Det gjorde susen. Hytta var kald, men ikke veldig kald og stearinlysene gav et trolsk lys i stue og kjøkken. Neste trinn var opplagt kjelleren og en gassovn. Den leverte nesten 10 kilowatt og ville gjøre susen. Men kjelleren var helt mørk. Ok, balansere ned trappen med et lys i hånden. Som tenkt så gjort. Ned en smal og bratt kjellertrapp, inn i stuen der og finne gassovnen. Det var en lukt der nede. Ikke luktene av døde mus, ikke den generelle kjellerlukten, men en slags parfyme? En slags gammel parfyme han husket fra barndommen? Var det berømte Kølner vannet, 4711? Men ingen hadde brukt det her de siste femti årene? Merkelig. Ok, varme først. Han slepte gassovnen med en 10kg gassflaske bort til trappen og slepte seg opp. Vanskelig, trangt og bratt men det gikk. Heller bære tungt en gang enn en gang med ovnen og en gang med flasken, selvfølgelig! Ekte mannfolk får alltid alt med seg på en tur.

Gassovnen ville selvfølgelig ikke tenne. Nok et batteri var flatt. Jonathan løste problemet ved å åpne for gassen og tenne det hele med lighteren. Et vennlig blaff og katalysatorovnen begynte å gjøre den jobben den skulle gjøre. Trolsk blått lys – og varme!

Neste oppgave, tømme bilen. Alt måtte opplagt inn i stuen. Et par, tre turer og det var det. Stadig helt mørkt og ikke antydning til strøm i ledningene. Det kunne trekke helhetsinntrukket ned dersom ikke Agder Energi fikk ut fingeren snart!

Det var en ting som ikke passet inn i bildet. Hytta var ikke så rå og kald som den burde vært. Varmen kom for fort. Jonathan hadde egentlig trodd at dette skulle bli som til påsken der hytta ikke egentlig

var varm før etter to til tre dager. Nå var kåken allerede beboelig. I annen etasje var alt greit, etter bare en snau time med peis og gass. Oppe var også lukten av 4711 ganske tydelig. Ikke voldsom som om noen hadde parfymen på seg og var i rommet, men det var en helt udiskutabel eim som liksom hang i luften i alle rom. Og hvorfor var det måkt inn til hytta og ikke videre? Hadde de fastboende gitt seg og flyttet? Og hvorfor var parkeringsplassen måkt? Ingen her nede visste at han skulle hit, ingen hadde noen avtale om å måke.

Han ruslet ned, stadig med et stearinlys i hånden, sjekket peisen, la inn et par kubber til, reduserte gassovnen til det laveste trinnet og hoppet til køys. Sengen var herlig og han sovnet som en stein.

Våknet en gang midt på natten, alt var mørkt og stille, men han mente han hadde hørt en eller annen merkelig støy. Noe hadde vekket han, men når han var våken var det ikke en lyd noen steder. Han sovnet momentant igjen og våknet ikke før rundt klokken 10 om morgenen. Solen skinte lavt over vannet, han skimtet blå himmel og var i ferd med å få en god følelse. Dette kunne bli suksess, tross en forferdelig biltur, mye kø og dette hersens strømbruddet.

På med klærne, ned trappen og inn i stuen. Det brant i peisen enda? Hvordan kunne det være mulig? Hadde han funnet noen eikepinner i går i mørket? Han åpnet peisdøren og kunne bare konstantere at det brant greit. Det var merkelig. Gassfyren var også i drift og temperaturen måtte være nærmere tyve grader, pluss. Han prøvde seg på radioen og et par lamper, men ingen reaksjon. Stadig strømbrudd. Hva feiler det Agder Energi? Skulle han ringe? Telefonen lå i jakkelommen og han ruslet ut i gangen for å finne telefonen og ringe. Telefonen var helt død. Han kunne forstått at det ikke var mulig å ringe for etter nærmere ettertanke var antagelig Netcom masten også fri for strøm, men telefonen hadde grangivelig vært over halvfull i går kveld? Ok, så hadde den vel stått og lett etter en sender i hele natt og flatet ut batteriene.

Mat og kaffe, eller egentlig kaffe og mat! Selvfølgelig var det verken vann eller strøm, men han hadde en glovarm peis og plenty snø utenfor. Det ble kaffe på gamlemåten. På med støvlene og ut med en kjele for å finne snø som kunne smeltet. Døren som pleide å være litt treg i fuktig vær gikk glatt opp, flott, endelig noe som har blitt bedre av seg selv! Han gikk ned trappen og skulle til å fylle kjelen med frisk, hvit snø da han så fotsporene. Noen hadde kommet ned fra skogen bak hytta og vært oppe i vindfanget i løpet av natten! Det var helt tydelige spor i nysnøen! Noen hadde bakset seg gjennom snøen, opp i vindfanget og måtte tydeligvis ha bakset seg tilbake i de samme sporene for det var bare dette ene sporet. Hadde personen vært inne i hytta? Jonathan hadde selvfølgelig ikke låst, det gjorde man jo bare ikke. Han fylte fort kjelen med snø og gikk inn igjen. Var noe borte? Nei, alt var der, ingenting var blitt rørt, eller i det minste ikke flyttet på. Men peisen hadde jo brent lystig?

Jonathan tenkte. Dette var litt ubegripelig. Snømåkingen, strømbruddet, en hytte som tilsynelatende ikke var så nedkjølt som den burde ha vært og en peis i full fart en natt eller minst 10 timer etter at den var blitt fyrt opp og fylt med ved. Og denne lukten. Hva skjer på Sørlandet om vinteren, egentlig?

Jonathan ble rykket ut av tankerekken av vannet som kokte. Ok, kaffe etter gamlemetoden fungerte det også. Noen minutter senere satt han ved spisebordet med et par brødiskiver og overraskende god kaffe og kikket ut over det islagte vannet. Vakkert, vakkert og vakkert. Som et maleri.

Hva nå? Han merket allerede at dette kunne bli en smule kjedelig. En ting er å planlegge, en annen ting er å gjennomføre. Hva med en tur til skytebanen? Han hadde aldri vært der, men visste godt

hvor den var. Han pakket kjapt ned våpnene, ammunisjon, hørselsvern og briller i en ryggsekk. Kult. I siste øyeblikk slang han et kamera over skulderen, hvem vet kanskje ble det skudd med kamera istedenfor krutt?

Bilen stod der den skulle stå. Han pekte på bilen og trykket på nøkkelen. Det vennlige glimtet i blinklysene kom ikke. Å? Han gikk helt bort til bilen og åpnet med gamlemåten, nøkkel i låsen og vri rundt. Det gikk. Opp med døren, inn på setet. Litt kaldt, men igjen denne merkelige greia med at det ikke var så kaldt som det skulle ha vært. Nøkkelen i låsen og start!

Ingenting skjedde. Alt var helt dødt! Ok, Honda, du troller for første gang i din seksårige karriere, men hvorfor her da? Og hvorfor akkurat nå? Batteriet var opplagt dødt. Ikke helt krise, han hadde batterilader i låven, men Agder Energi hadde ikke svingt seg enda så det måtte vente.

Bilturen til skytterbanen ble forkastet, ingen bil. Da ble det fottur. Han bestemte seg for å rusle en tur ned til nærmeste tettsted, Åpta. Ikke mye av et sted, en campingplass, en håndfull fastboende men likevel, et sted. Han la i vei, med sekken på ryggen og fotoapparatet klart til skudd. Han burde selvfølgelig lagt igjen våpnene, men orket ikke tanken på å gå inn igjen, og de var slettes ikke så tunge.

Veien ned til Åpta var grei, først en drøy kilometer langs det som var en grusvei om sommeren deretter en kilometer eller så til på hovedveien mellom Lyngdal og Farsund. En fin tur.

Pussig nok var det ingen biler på veien. En lørdag formiddag burde det vært minst en eller to? Han svingte ned mot Åpta og så til sin store overraskelse at veien var sperret, det vil si han gikk mot baksiden av en sperring, han var faktisk innenfor sperringen. Hovedveien var åpenbart sperret innover mot hytta!

Det stor den vakt der i militæruniform som så ganske overrasket ut når Jonathan kom ruslende fra "feil" vei!

For første gang i sitt liv stod nå Jonathan foran munningen av en AG3 og ble kommandert til å stå absolutt stille av en militær som Jonathan observerte i forbifarten at hadde kapteinsrang! Hva i all verden stod på når vakten var kaptein? Kapteiner var tross alt litt opp i systemet og ikke den slags mannskap man forventer å finne ved en veisperring mellom Lyngdal og Farsund! Nå oppdaget han også at det stod mange militærbiler like ved sperringen. Hva stod på?

Han ble kommandert inn i en militær kassevogn der det satt to personer bak et lite bord. Litt komisk med et slikt bord inne i en kassebil, men noe måtte ha skjedd. Jonathan tenkte ulykke, flykræsj, hva som helst, men hvorfor dette drama? De ville ha sekken hans, de ville ha kamera. Jonathan skjønte at dette kunne bli litt kinkig. Dersom de åpnet sekken, fant en pistol og ammunisjon kunne det bli noen spørsmål. Heldigvis hadde han våpenkort og kunne beskrive veien til skytebanen så det skulle vel være greit?

Navn, adresse, fødselsnummer! Jonathan var litt i stuss over den litt hersende tonen, men han hadde alt under kontroll og svarte greit. Han merket seg også at denne personen faktisk var oberst. En utrolig høy militær grad til å sitte i en brakkebil på Åpta. De spurte videre hva han hadde gjort og hvorfor han var akkurat der akkurat nå og hvordan i all verden han hadde kommet seg igjennom sperringene ved E39. Jonathan forklarte, den ene obersten så på den andre og nikket. Jonathan

hadde tydeligvis kommet seg igjennom en ring som akkurat var i ferd med å lukkes og som ikke hadde merket seg en Honda som snek seg fram i nattens mulm og mørke.

Hadde han merket seg noe spesielt? Noe uvanlig? Jonathan forstod at dette kunne bli vanskelig og valgte den lette veien. Nei, egentlig ikke. Han hadde kommet fra Oslo i snøværet i går kveld og sovnet med en gang han kom frem, stått opp sent, kokt kaffe på peisen og var på vei innover til Farsund over Bønsfjellen for å kjøpe noe olje og pusseutstyr på sportsforretningen. Han hadde tenkt å gå for å kunna ta bilder nedover Bønsbakkene en vinterdag og håpet det var ok? Historien virket tydeligvis tilforlatelig, de nikket til hverandre og takket for "samtalet". Han ble sendt ut og fikk til og med tilbud om skyss til Sande ved foten av Bønsfjellene. Men neida, han kunne rusle videre. Når ville sperringene tas bort? Svaret var overraskende kjapt og greitt, klokken 12.00.

Jonathan ruslet ut, litt gele i beina, men lykkelig for at de ikke hadde sett i sekken. Uansett hva som hadde skjedd der inne ville pistolen ha gitt samtalen en viss "edge", antagelig. Kamera hadde vel også underbygget sannsynligheten i historien. Men hva hadde skjedd? Samtalen var helt tydelig et slags forhør, men i Norge? En militær ulykke? Et våpen som hadde gått av? Noen som hadde fomlet bort en bombe?

Han hadde ikke mye å gå på, litt rar måking, litt rar lukt, litt oppvarmet hytte, strømbrudd? Hva skjedde om han googlet disse ordene? Etter er kort stund kom han frem til Åpta og hadde allerede for lengst gitt opp planen om Bønsfjellet. Sannheten som slo han var at en fottur langs veien er dritkjedelig! Klokken 12? En time igjen. Han ruslet litt rundt på campingplassen og tok noe bilder. Han ville tilbake til hytta så fort som mulig, lade batteriet i bilen og bli mobil....

Fem minutter på toolv satte han kursen oppover mot hytta. Regnet med å finne veisperringen, men den var helt borte når ha kom fram. Ingen spor etter noe som helst! Ok, innover mot småbruket. Ned på grusveien og Jonathan merker seg at veien igjen var måkt. Pussig, det var da ingen grenser for måking inn til en eneste fastboende, som i tillegg tilsynelatende var bortreist?

Småbruket stod på plass og glitret i solen som hadde kommet frem. Skikkelig romantisk.

Inn døren og Jonathan merket seg at lyset igjen fungerte, radioen fungerte, alt var tilsynelatende tilbake til normaltilstanden. Godt, Agder Energi var til å stole på!

Da var det egentlig bare å sette i gang batteriladningen og følge planen? Ut igjen og til sin store overraskelse så Jonathan nå at veien var måkt videre. Litt pussig, hvorfor ikke i går? Han ble stående å kikke utover jordene. Det var et flott syn, jomfruelig snø, ingen dyrespor, helt glatte flater. Fram med kamera, et standard motiv, men alt det grønne som han hadde "ganske" mange bilder av, var nå hvitt og lå badet i vintersolen. Ute på vannet, kanskje 100 meter fra badeplattformene var det et lite mørkt punkt i vannet. En råk som var i ferd med å fryse igjen? Han zoomet inn og fikk noen bilder at stedet. Pussig, hvorfor var det en råk der ute? Ingen spor ut, ingen merker i snøen, bare spor av noe som måtte ha vært en åpen råk for en kort stund siden. Javel, altså var det flere ting å sjekke ut etter hvert, men først lade bilbatteriet. Opp med døren, kort pause, lyset i kupeen hadde kommet på når han åpnet døren? Det skulle vært helt dødt! Han prøvde likegodt å starte motoren. Honda trollet – ikke. Motoren startet øyeblikkelig og gikk som bare en Honda motor kunne gå. Hvorfor nå. Og ikke for tre timer siden?

Det begynte å bli en del ting som ikke stemte!

Han merket seg også at klokken stod på 12.00 og tydeligvis måtte stilles om, særlig siden datoen også stod på 1.1.2006, omtrent da bilden var født. Altså måtte batteriet ha vært absolutt helt flatt. Dette pleide bare å skje når batteriet var frakoblet?

Opgitt stilte han inn dato og klokkeslett og etter en innskytelse valgte han å kjøre videre innover mot enden av vannet. Ingen mennesker, ingenting, men i det minste var alt ok. Veien var måkt og det alle hyttene og husene stod der de skulle. Den fastboende var tydeligvis ikke hjemme, ingen spor i snøen opp til huset.

Nå var alt som det skulle være!

Han snudde, kjørte til skytebanen, prøvde seg på noen tiere, men det var visst lenge siden han hadde gjort det sist gang, det ble å telle antall skivebom fremfor antall tiere. Senere fotografering, litt skrivning, men som han egentlig hadde visst – kjedelig.

Når det endelig ble tirsdag var alt pakket og klart og han ville hjem. Sørlandet om vinteren var ok, men det var på en måte veldig kjedelig å være på et badeland uten vann i bassenget....

I det han svingte ut på veien tirsdag morgen kommer en bil kjørende innover. Den første bilen på tre dager! Det var den fastboende som kom, stoppet, sveivet ned vinduet og slo av en prat. Hun fortalte at hun hadde vært i Danmark, hadde vunnet en ukestur til København fra mandag til mandag i et lotteri hun ikke kunne huske å ha kjøpt lodder i, men det var ok, hun hadde en datter i København og hadde hatt en flott ferie. Jonathan fortalte ikke om ankomsten fredagen, men fortalte om fine fotturen, mange bilder og et avslappende, litt for avslappende, opphold i flott vintervær bortsett fra den dagen han kom. De tok farvel og Jonathan la i vei – hjemover med en del åpne spørsmål. Hva hadde skjedd den fredag kvelden og frem til klokken 12 på lørdag? Hele området hadde tilsynelatende vært i vakuum 12 timer, ingen beboere, ingen strøm, ingenting! Kun en enslig turist som antagelig ikke skulle vært der. Og praten med naboen viste jo egentlig at det hadde vært planlagt? Det var ganske lett å konkludere med at hun var sendt vekk?

Vel hjemme ble det en del googling og sjekking, men ingen spor kom til overflaten. Det eneste han hadde var noen bilder som viste en råk i isen, det var alt. Jonathan fortalte aldri dette til noen...

Men det kom til å bli noen år til neste vinterbesøk på sommerhytta, ingen grunn til å vekke et sovende beist unødvendig!